នៅទីក្រុងបាត់ដំបង យួនហាណូយបង្កើតជំរំពីរធំៗ សំរាប់ចិញ្ចឹមខ្មែរក្រហមនិរតី ដែលជាអតីតខ្មែរវៀតមិញក្រុមទី២ ។

- ជំរំទី១ស្ថិតនៅក្នុងបរិវេណអតីតធនាគារឥណ្ឌូចិន ដែលតាំងនៅក្បែរមន្ទីរពេទ្យធំទីក្រុងបាត់ដំបង ។

- ជំរំទី២ស្ថិតនៅក្នុងបរិវេណកុងស៊ីស្រា តាន់-ប៉ាក់ តាំងនៅជិតផ្សារលើ ។ មួយថ្ងៃៗ មានរៀបបាយម្ហូបឲ្យស៊ីពីរពេលយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ ។ រាល់ៗម៉ោង៣រសៀលខ្មែរក្រហមទាំងឡាយនោះបណ្តើរគ្នាចុះទៅងូតទឹកស្ទឹង ហែលលោតលេងយ៉ាងសប្បាយ ។

ចំណែកប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរជាម្ចាស់ទឹកដីកម្ពុជាពិតៗ ដែលត្រូវទទួលរងគ្រោះត្រូវប្រាស់ព្រាត់អស់គ្រួសារ គឺភាគច្រើនត្រូវព្រាត់ស្លាប់ ។ គឺខ្មែរក្រហមនិរតីនេះជាអ្នកសម្លាប់ ។ ឥឡូវគ្រប់ៗរូបកំពុងអត់បាយ អត់ទីជំរក ។ ផ្ទុយទៅវិញហេតុម្តេចខ្មែរក្រហមនិរតីជាឃាតករ បែរជាមានការឧបត្ថម្ភទំនុកបំរុងពីយួនហាណូយ បានទទួលសេចក្តីសុខប្រសើរជាងខ្លួន ? ។ គួរឲ្យចម្លែកណាស់ៗ ! ក៏បបួលគ្នាទៅឈរមើលខ្មែរក្រហមកំពុងស៊ីបាយ កំពុងលោតលេងហែលទឹកស្ទឹងយ៉ាងសប្បាយ ។ ប៉ុន្តែត្រូវបូដូយជាអ្នកឈរយាមខ្មែរក្រហមនោះ ដេញឲ្យថយចេញ ។ ដូច្នេះរាស្ត្រខ្មែរខឹងនិងក្តៅក្រហាយណាស់ ក៏ជន្ទាលស្រែកជេរពីចម្ងាយ ។ល។ ចំណែកខ្មែរនិរតីវាសើចធ្វើព្រងើយ ព្រមទាំងឆ្លើយចំអកឲ្យថា ៖

- មិត្តអើយជេរសិនចុះ ! តែដល់មិត្តត្រឡប់ទៅផ្ទះ ឬទៅខ្ទមវិញ កុំភ្លេចលាងក្រឡរង់ចាំណា៎ ! ព្រោះយើងត្រូវទៅធ្វើផ្អកសាច់មនុស្សមួយលើកទៀតណា៎... មិត្តៗយើងមកសំរាកឲ្យមានកម្លាំងសិនទេណា៎ ! ។

ក្នុងខែកក្កដាឆ្នាំ១៩៧៩ ថ្ងៃមួយមានបុរសម្នាក់លីដាវមួយយ៉ាងមុត ទៅពួកលបឈរនៅត្រើយស្ទឹងខាងកើត សម្លក់សម្លឹងខ្មែរក្រហមនិរតីកំពុងងូតទឹកស្ទឹងនៅមុខកុងស៊ីស្រាតាន់ប៉ាក់ ។ មួយសន្ទុះក៏លោតចុះទៅក្នុងស្ទឹង កាប់មេខ្មែរក្រហមនិរតីម្នាក់ដាច់ក្បាលធ្លាក់ពីលើស្មាស្លាប់ភ្លាមមួយរំពេច ពីព្រោះបុរសនេះស្គាល់មេខ្មែរក្រហមនេះច្បាស់ថាជាឃាតករដ៏សាហាវឃោរឃៅ ដែលបានចាប់ចងឪពុកម្តាយបងប្អូនរបស់គាត់ទាំងអស់នាំយកទៅសម្លាប់ចោល ។ ក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ មានតែគាត់ម្នាក់គត់រត់គេចសល់នៅរស់នេះ ។

កន្លងផុតតែបីបួនថ្ងៃ មានស្រីចាមម្នាក់ឈ្មោះ យ៉ាស ។ ស្រីនេះតែងតែទៅឈរលួចមើលខ្មែរក្រហមងូតទឹកនៅមុខជំរំអតីតធនាគារឥណ្ឌូចិន ។ នាងយ៉ាសបានឃើញមេខ្មែរក្រហម និងស្គាល់ច្បាស់ក្រុមនិរតីម្នាក់ ជាឃាតករយ៉ាងសាហាវ

ដែលចាប់ចងប្តីឪម៉ែបងប្អូនរបស់នាងនាំយកទៅសម្លាប់ចោលទាំងអស់ ។ ក្នុងគ្រួសាររបស់នាង មានតែនាងម្នាក់ឯងគត់រត់រួចសល់នៅរស់ ។ នាងយ៉ាសកាន់គល់ពីងពង់មួយ រួចទៅឈររង់ចាំនៅត្រង់ផ្លូវឡើងច្រាំងស្ទឹងត្រើយខាងលិចក្រោមដើមស្វាយធំពីរដើម ចំកាច់ជ្រុងមន្ទីរពេទ្យធំបាត់ដំបង ។

លុះមេខ្មែរក្រហមជាឃាតករឡើងពីស្ទឹងមកដល់កន្លែងនោះ នាងយ៉ាសវាយសំពងស្លាប់ភ្លាមមួយរំពេជ ។

ចំណែកយួនហាណូយដឹងរឿងនេះភ្លាម ក៏ឆ្លេឆ្លាបើកអង្គប្រជុំនៅគ្រប់ៗទីប្រជុំជនភ្លាម ។ យាយទៀងត្រូវបានគេហៅឲ្យទៅអង្គុយស្តាប់ក្នុងអង្គប្រជុំមួយឯវត្តរំដួល ។

ប្រធានអង្គប្រជុំជាយួនហាណូយ រាងទាបតឿ មុខធំ ច្រមុះកំពិត សក់កាត់ខ្លីអាយុប្រហែល៤៥ឆ្នាំ ។ វានិយាយវែកញែកជាភាសាខ្មែរយ៉ាងច្បាស់ថា ៖

- យើងវៀតណាមស្ម័គ្រចិត្តបូជាឈាមស្រស់សាច់ស្រស់ ខំធ្វើពលិកម្មមកជួយបងប្អូនខ្មែរ ខំធ្វើអន្តរាគមន៍ឲ្យឈប់កាប់សម្លាប់គ្នា ប៉ុន្តែមានបងប្អូនខ្មែរខ្លះៗមិនទាន់ជំរុះឬលះបង់ដាច់ស្រឡះនូវគំនុំផ្ទាល់ខ្លួន នូវការឈឺចាប់នានា នៅតែចងសងសឹកគ្នាទៅទៀត គួរឲ្យស្តាយណាស់ ។ ពេលនេះ យើងខ្ញុំវៀតណាមសុំអង្វរចិត្តបងប្អូនខ្មែរ សុំតាំងចិត្តអត់ឱនគ្នា ត្រូវចេះលះបង់គំនុំផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីកសាងកម្ពុជាថ្មី ។ បើនៅតែបន្តការសម្លាប់សងសឹកគ្នាអញ្ចឹងទៅទៀត ...អស់ហើយខ្មែរ ។

យួនហាណូយទូន្មានដូច្នេះ គឺប្រមាថខ្មែរយើងជាក្រៃលែង ។ យើងខ្មែរនឹកទៅគួរឲ្យខ្មាស់អៀនវាណាស់ ! ។ ការពិតវាចូលមកពង្រឹងពង្រីក បំពាក់គោលជំហរ ជំរុញអតីតខ្មែរវៀតមិញជាអាយ៉ងរបស់វា ឲ្យសម្លាប់កំចាយរាស្ត្រខ្មែរជាម្ចាស់ទឹកដីកម្ពុជាពិតៗទេតើ ។

លុះមានកើតអព្ភូតហេតុកាប់សម្លាប់ខ្មែរក្រហមនិរតីពីរនាក់យ៉ាងនេះ យួនហាណូយបញ្ជាឲ្យបូដូយយកម៉ាស៊ីនបូមទឹកពីស្ទឹងមកដល់ជំរំ ឲ្យខ្មែរក្រហមទាំងអស់នោះប្រើប្រាស់ ងូតលេងសប្បាយតាមចិត្ត ។ បន្តមកយួនហាណូយបំពាក់ឲ្យឡើងវិញទាំងអស់ រួចបញ្ចូលទៅក្នុងកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធប្រជាជនបដិវត្តន៍កម្ពុជា ដែលមានប៉ូ-ថង ជាមេបញ្ជាការ ។

ដូច្នេះសូមបងប្អូនខ្មែរជ្រាបថា ឃាតករនៅរស់ហើយក្តាប់អំណាចដដែលរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ មេបញ្ជាការរបស់ពួកវា គឺយួនហាណូយ ដែលចូលមកជំនួសអង្គការ បន្ទាប់ពីបានដូរឈ្មោះបង្វែងជានត្រឡប់ត្រឡិន ថាជាក្រុមខ្មែរស្នេហាជាតិវិញ ! ។

នៅបច្ចុប្បន្ននេះ ការប្រកាសតាមវិទ្យុក្តី ការសរសេរចុះផ្សាយក្នុងកាសែតក្តី ព

កវានិយាយច្រំដែលៗថា ជាក្រុមខ្មែរស្នេហាជាតិ ។ ប៉ុន្តែគំរោងព្រាងផែនការទុកអនុវត្តកំចាយសម្លាប់បំផុតពូជខ្មែរជាម្ចាស់ទឹកដីកម្ពុជាពិតៗ នៅតែបន្តទៅទៀតដ-ដែល ។ ប៉ុន្តែម្តងនេះទៀត វាបញ្ចេញស្នៀត «វាយទឹកកំចាយត្រី» ។

វាបំពាក់អាវុធឲ្យក្រុមអតីតខ្មែរក្រហមនិរតីឡើងវិញ ។ មុនដំបូងវាមិនទាន់ឲ្យប្រាក់ខែទេ ។ ទំនិញនានាលក់ទិញដោយសេរី តែគេចាយជាមួយមាស ។ ដូច្នេះមាសនៅតែមានតម្លៃដដែល ។

មូលហេតុនេះក៏រុញច្រានក្រុមអតីតខ្មែរក្រហមនិរតីដែលកាន់អាវុធនោះ ឲ្យក្លាយទៅជាចោរដោយស្វ័យប្រវត្តិ ។

យប់នោះយាយទៀងដេកមិនលក់សោះ គាត់រវើរវាយមមើមមាយទល់ភ្លឺ ។

ព្រលឹមថ្ងៃទី១៤-៥-៨០ យាយទៀងកំពុងជ្រោយដីតាមដើមពោត ស្រាប់តែគាត់ភ្ញាក់រន្ធត់ស្មារតី ដោយឃើញបងប្អូនខ្មែរបណ្តើរគ្នាហែរកបិនយ៉ាងច្រើនលើសលប់ ចេញចោលស្រុកខ្មែរមួយលើកទៀត ។

យាយទៀងអស់សង្ឃឹម គាត់ក៏អង្គុយលើដងចបកណ្តាលចំការពោតរបស់គាត់ ថ្ងូរតិចៗដំអូញថា ៖

- ឱ ! បងប្អូនខេមរជាតិអើយ ! យើងមុខក្លាយជាចាម ដើរសុំជ្រកកោនមួយកម្ពោតនៅនគរនេះ មួយកម្ពោតទៀតនៅនគរនោះហើយ ! ។

យប់នោះយាយទៀងរវើរវាយ ស្រមើស្រមៃដូចយប់មិញអញ្ចឹងទៀត គាត់នឹកឃើញកលល្បិចរបស់អង្គការអនាមិក និងកលល្បិចរបស់យួនហាណូយវាប្រើគ្រប់មធ្យោបាយ គឺវាធ្វើយ៉ាងម៉េចក៏ដោយ ឲ្យតែប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ដែលជាម្ចាស់ទឹកដីពិតប្រាកដ ដល់ស្លាប់និងរត់ចោលស្រុកឲ្យអស់ទុកដីឲ្យវា ។

ចំណែកភ្នែករបស់គាត់សម្លឹងភ្លឹកមើលបងប្អូនខ្មែរ កំពុងបណ្តើរគ្នាដើរចេញចោលទឹកដីទុកឲ្យយួនហាណូយជាហូរហែរ ទៅកាន់ប្រទេសថៃ « មិនមែនរត់គេចទេ គឺដើរចាកចេញដោយសេរី ! » ។ ដូច្នេះបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា គ្រោះថ្នាក់នៃប្រទេសកម្ពុជា នៃប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរនៅពេលនេះធ្ងន់ក្រៃលែងធ្ងន់ លើសលប់ជាងពេលណាៗទាំងអស់ ។

ពេលនោះយាយទៀងពួសម្រិបជើងដើរក្រោយខ្នងគាត់ៗក៏បែរភ្នែកសម្លឹងមើល ។ គាត់ក៏ឃើញតាម៉ុកដើរចូលមកទាំងទឹកមុខប្រពាប់ស្រពោន ស្លន់ស្លោរខុសប្លែកពីលើកមុនៗ ។ ជារឿយៗតាម៉ុកចូលមករកយាយទៀង គាត់តែងតែនិយាយរាក់ទាក់ពីចម្ងាយសួរសុខទុក្ខ ញញឹញញញែម កំប្លែងសើចលេង ដើម្បីលើកទឹកចិត្តលួងលោមយាយទៀង ថែមទាំងទូន្មានថា យើងជាអ្នកកាន់ពុទ្ធសាសនាត្រូវតែយកធម៌ព្រះពុទ្ធមកគោរពពិចារណា គឺជីវិតមនុស្សឬសត្វមិនទៀងទាត់ឡើយ ។

កើតរួចស្លាប់...គ្រាន់តែមុនឬក្រោយ...

គាត់សុំយាយទៀងរំងាប់ចិត្តឲ្យនឹងនរ ដូចទើបចាប់កំណើតជាថ្មី ត្រូវទ្រាំនៅក្នុងទឹកដីកម្ពុជាជាមួយក្រុមគាត់ ដើម្បីធ្វើជាម្ចាស់ទឹកដីកម្ពុជា ។ល។

គួរឲ្យចម្លែកណាស់ ថ្ងៃទី១៨-៥-៨០ នេះមុខតាម៉ុកស្ងួត គ្រវីក្បាលពីចម្ងាយដើរមកដល់ក៏ចាប់ដៃយាយទៀង បណ្តើរទៅអង្គុយមុខកូនខ្ទមរួចនិយាយខ្សឹបៗ ថា ៖

- ខ្ញុំមកបបួលបងរត់ចេញពីស្រុកខ្មែរ !

យាយទៀងឮដូច្នេះក៏បើកភ្នែកយ៉ាងធំហាមាត់ជង្រុកងតក់ស្លុត ស្រាលខ្លួនដូចសំឡី គ្មានសំនួរគ្មានចម្លើយ...

តាម៉ុកនិយាយបន្តថា ៖

- ខ្ញុំចំណាយមាន៣ជំឡឹង រៀបចំឡានកាម៉្ញុងមួយគ្រឿង ដើម្បីរត់ឈ្នួលពីបាត់ដំបងទៅកាន់រដ្ឋធានីភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំក៏ធ្វើដំណើរទៅកាន់ភ្នំពេញដើម្បីសុំច្បាប់អនុញ្ញាតចរាចរពីក្រសួងមានសមត្ថកិច្ច ។ គេបដិសេធព្រោះហាមមិនឲ្យមានឡានរត់ស៊ីឈ្នួលជាឯកជនឡើយ ។ ខ្ញុំក៏ទៅជួបមិត្តរបស់ខ្ញុំម្នាក់ឈ្មោះតាប៉ែត បច្ចុប្បន្នប្រែឈ្មោះជា ហេង-ទាវ ជានាម៉ឺនធំប្រចាំការក្នុងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃ ។

តាប៉ែតក៏នាំខ្ញុំទៅទទួលទានម្ហូបដ៏ឆ្ងាញ់របស់គេ គឺផ្ទីរនិងត្រកួនស្ងោរ ដែលមានអំបិលបង់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ ។

លុះបាយល្ងាចរួចហើយ ខ្ញុំក៏ដេកនៅកន្លែងតាប៉ែតមួយយប់ ។ មុនចូលដេកតាប៉ែតក៏ថ្លែងអួតមហាជោគជ័យដែលបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិនខំព្យាយាមវាតទីយកទឹកដីកម្ពុជាតាំងពីជាង៣០ឆ្នាំមកហើយ ទើបនឹងបានសំរេចបានមួយជំហានដ៏ធំធេងនៅពេលនេះ ។

តាម៉ុកនិយាយបន្តទៀតថា ៖

- ពេលនោះខ្ញុំភ្ញាក់ក៏សួរបញ្ជាក់តាប៉ែតថា បើអញ្ចឹងហេង-សំរិន, ហ៊ុន-សែន, ជា-ស៊ីមជាដើម.. គឺជាអតីតខ្មែរវៀតមិញដែរឬ ? ។

តាប៉ែតសើចហះៗឆ្លើយឡើងថា ៖

- អ្នកធំៗធ្វើការក្នុងរដ្ឋាភិបាលសព្វថ្ងៃគឺជាអតីតខ្មែរវៀតមិញទាំងអស់ ។

ខ្ញុំឮដូច្នេះសឹងគាំងបេះដូងស្លាប់តែម្តង ។ ណ្ហើយចុះ ឈប់គិតរឿងជាតិ យើងគិតរឿងផ្ទាល់ខ្លួនម្តងវិញ ។ ខ្ញុំសុំពឹងតាប៉ែតឲ្យជួយធ្វើអន្តរាគមន៍រឿងសុំអនុញ្ញាតចរាចរឡានរកស៊ីឈ្នួលនោះ ។

តាប៉ែតបើកភ្នែកធំៗសម្លឹងមើលមុខខ្ញុំ ព្រមទាំងសួរថា ៖

- ឡានអីម៉ុក ? ។

ខ្ញុំក៏អធិប្បាយអំពីគោលបំណងរបស់ខ្ញុំនោះ ។

តាប៉ែតធ្វើមុខស្លុតដោយអាណិតខ្ញុំជាមនុស្សភ្លើ មិនដឹងខ្យល់ មិនយល់ស្ថានការណ៍ ។ មួយសន្ទុះធំតាប៉ែតវែកញែកថា ៖

- ម៉ុកអើយ ! របបសព្វថ្ងៃគឺដូចតែរបបអង្គការដដែល ។ គេគ្រាន់តែកែទម្រង់បន្តិចៗតាមកាលៈទេសៈតែប៉ុណ្ណោះ ។;

ពេលនោះ ខ្ញុំក្ដី តាប៉ែតក្ដីគាំងមាត់ឈប់និយាយឈប់មានយោបល់តទៅទៀត ព្រលឹមស្អែកឡើង ខ្ញុំក៏សុំលាមិត្តរបស់ខ្ញុំវិលត្រឡប់មកកាន់ទីក្រុងបាត់ដំបងវិញ ។ ស្ដាយអើយសែនស្ដាយមាសពជំឡឹងនោះ ! ។

លុះមកដល់ខ្ទមរបស់ខ្ញុំនៅចំការសំរោង ពុទ្ធោអើយ ! ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំត្រូវចោរចូលមកប្លន់អារកសម្លាប់ទៅហើយ ! ។

ពេលនោះយាយទៀងថ្ងូរ ៖

- ឱ ! ពុទ្ធោៗ !

តាម៉ុកនិយាយបន្ត ៖

- ល្ងាចម្សិលមិញនេះ ខ្ញុំទទួលដីការកោះពីបូដូយ បញ្ជាឲ្យខ្ញុំចូលខ្លួនជាបន្ទាន់ គេចាត់តែងតាំងខ្ញុំជាគិញសម្ងាត់ គឺត្រូវដើរយកការណ៍ឲ្យបូដូយ ។ ព្រោះវាត្រូវតែដឹងថា តើប្រជាជនខ្មែរនៅទីក្រុងបាត់ដំបង ជាពិសេសខ្មែរធ្វើការជាមួយយួនសព្វថ្ងៃ តើពីដើមជានរណា ? ធ្លាប់ធ្វើការអ្វី ? តើនរណាជាអតីតអ្នករដ្ឋការ ? នរណាជាខ្មែរក្រហម ? ម្យ៉ាងទៀតវាខំស្រាវជ្រាវរកមុខសមាជិកហ្វូល្ស៊ី ។

ពេលខ្ញុំចូលទៅជួបសក្ដិបួនយួននោះ ខ្ញុំធ្វើជាស្ម័គ្រចិត្តទទួលមុខងារនេះយ៉ាងរីករាយ ។ ខ្ញុំត្រូវតែញញឹមផ្គាប់ចិត្តវាសិន ។ តែឥឡូវនេះខ្ញុំទើបទទួលទទួលពត៌-មានមកថា អតីតអ្នករដ្ឋការបានបាត់ខ្លួនជាបន្តបន្ទាប់គ្នា ។ ខ្ញុំភ្លេចមិនបានសួរឈ្មោះអតីតអ្នករដ្ឋការដែលបាត់ខ្លួននោះទេ... នៅពេលនេះខ្ញុំសំរេចចិត្តមកបបួលបងរត់ចាកចេញពីប្រទេសខ្មែរនៅថ្ងៃស្អែកនេះ ។

ពេលនោះយាយទៀងដូចត្រូវគេវាយមួយពូថៅចំកណ្ដាលក្បាល គាត់គ្រវីក្បាលដូចជីងចក់ត្រូវកំបោរ គាត់រកពាក្យឆ្លើយថា ទៅឬទេមិនឃើញ ។

តាម៉ុកយល់ថាយាយទៀងមិនព្រមទៅជាមួយគាត់ ក៏លើកដៃអង្អែលស្មាយា-យទៀងព្រមទាំងផ្ដាំថា ៖

- សូមបងប្រយ័ត្នខ្លួនណា៎ ! បើឃើញថាមានគ្រោះថ្នាក់ត្រូវរត់គេចភ្លាម ។

តាម៉ុកនិងយាយទៀងសុំលាគ្នាត្រឹមណោះ គឺបែកគ្នារហូត ។ យាយទៀងស្រណោះខ្លួនហើយនឹកក្នុងចិត្តថា ៖

- ឱអញអើយ ! បើអត់ពីតាម៉ុកទៅ តើបាននរណាជាគ្នា ? ។

នៅថ្ងៃទី២៨-៥-៨០ ម៉ោងប្រហែល២រសៀល ស័ក្តិបីង្វៀង-វ៉ាន់ទិញបណ្ដើរស័ក្តិបួនវៀតណាមម្នាក់ចូលមកក្នុងកូនខ្ទមរបស់យាយទៀង ។ ចូលមកដល់ភ្លាម ស័ក្តិបួននេះចាប់ផ្ដើមសួរជីវប្រវត្តិរបស់ម្ចាស់ខ្ទម ។ គាត់ឆ្លើយប្រាប់ហូរហែរដូចគាត់បានប្រាប់ស័ក្តិ៣ទិញរួចហើយ ។ ស័ក្តិបួនយួនសួរគាត់ថា ៖

- ម៉ែ ! តើម៉ែចេះអក្សរយួនអក្សរបារាំងឬទេ ? ។

យាយទៀងឆ្លើយយ៉ាំថសមរម្យថា ៖

- ចេះបន្តិចបន្តួចដែរ ។

វាបែរទៅប្រាប់ទិញថា ៖

- ចាប់ពីពេលនេះទៅ ចូរមិត្តយកអង្ករនិងពោតផ្ដល់ឲ្យម៉ែទៀងឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ។

វាស្នើយាយទៀងសុំបំពាក់ស័ក្តិ ដោយលើកដំកើងបញ្ចោរប្រើឲ្យដើរយកការណ៍ឲ្យវា ។ វាធានារៀបចំផ្ទះមួយយ៉ាងស្អាតឲ្យគាត់សំណាក់នៅ ព្រមទាំងសន្យាថា ទិញកង់ (កាលណោះអ្នកណាមានផ្ទះនៅនិងមានកង់មួយជិះ គឺហ៊ឺហារណាស់) មួយឲ្យកូនស្រីគាត់ជិះទៅរៀន ។ វាបញ្ជាក់ទៀតថា ៖

- ម៉ែ ! កិច្ចការដែលម៉ែត្រូវធ្វើនោះ មិនពិបាកទេ គឺទី១ អង្គការលើកចាត់តែងតាំងម៉ែជាគ្រូបង្រៀនពិសេស គឺបង្រៀនកូនៗរបស់លោកឡាយ-សាម៉ុន ។ ទី២ ម៉ែត្រូវដើរហែរហមប្រពន្ធគាត់ ព្រោះគាត់មិនចេះខ្មែរទេ ។ គាត់មានឡាន មានអ្នកបើកបរជាស្រេច ។ ទី៣ អង្គការលើសុំចាត់តាំងម៉ែជាចារនារី ។

និយាយរួចហើយ វាសម្លឹងមុខយាយទៀងយ៉ាងមុតចាំស្ដាប់ចម្លើយ ។ យាយទៀងញញឹមធ្វើជាល្ងង់ហើយក៏សួរថា ៖

- Lam gi Trinh Xeac Gien ?

- តើចារនារីមានមុខងារធ្វើអ្វីខ្លះ ?

ស័ក្តិ៤វៀតកុងពេញចិត្តនឹងសំនួរនេះណាស់ ។ វាញញឹមព្រមទាំងឆ្លើយវែកញែកពន្យល់យាយទៀងថា ៖

- ម៉ែត្រូវឈ្លបយកការណ៍ផ្ដល់ឲ្យពួកខ្ញុំបួដូយថា តើចៅហ្វាយខេត្តបាត់ដំបងនេះ ធ្វើការស្មោះត្រង់ចំពោះពួកខ្ញុំឬទេ ? គឺចំពោះយួនហាណូយឬទេ ?... ម្យ៉ាងវិញទៀត ម៉ែត្រូវយកការណ៍ឲ្យដឹងថា អ្នករដ្ឋការក្នុងរដ្ឋាភិបាលសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតុកម្ពុជាក្នុងខេត្តបាត់ដំបងសព្វថ្ងៃ តើពីដើមលោកអ្នកទាំងអស់នោះជាអ្វី ? ខ្ញុំចង់ដឹងជាបន្ទាន់ថា តើនរណាជាអតីតអ្នករដ្ឋការ ? តើនរណាជាអតីតខ្មែរក្រហម ? តើនរណាជាសមាជិកហ្វ៊ុលរ៉ូ ? ។

ឡាយ-សាម៉ុនបានទៅរៀននៅហាណូយអស់រយៈពេលចំនួន១៧ឆ្នាំ ។ តែ...

យួនហាណូយនៅតែតាមដានអាយ៉ងរបស់វាជានិច្ច ។ ទីបំផុត នៅដើមឆ្នាំ១៩៨៤ យួនហាណូយចាប់ខ្លួនចៅហ្វាយខេត្តនេះនាំយកទៅបាត់...

លុះស្តាប់ចប់សព្វគ្រប់ យាយទៀងមានការរារែកយ៉ាងខ្លាំង គាត់ក៏ឆ្លើយដោះសារថា ចាំគាត់គិតសិនពីព្រោះគាត់ចោលអាន ចោលសរសេរជាច្រើនឆ្នាំណាស់មកហើយ ។

ស័ក្តិបីនិងស័ក្តិបួនវាពេញចិត្តចំពោះយាយទៀងណាស់ ។ មុននឹងលាថយទៅវិញ វាដើរមកអង្អែលខ្នងព្រមទាំងថ្លែងថា ៖

- កូនពេញចិត្តម៉ែណាស់ ! បើម៉ែយល់ព្រមជួយធ្វើការជាមួយកូនៗ ។

យប់នោះយាយទៀងដេកមិនលក់ទាល់តែសោះ គាត់បារម្ភជាខ្លាំងព្រោះមុខងារជាចារនារីនេះគាត់ធ្លាប់ស្គាល់ច្បាស់ពេកទៅហើយ ។ ឥឡូវនេះស័ក្តិបួនយួនមកបំពាក់ឲ្យគាត់ធ្វើជាលើកទី៣ ។ ឱទេវតាអើយ ! លើកនេះធ្ងន់ក្រៃលែងធ្ងន់ ។ ធ្វើជាគិញឈ្លបយកការណ៍រួចរាយការណ៍នេះ ។ តែធ្វេសប្រហែសបន្តិចត្រូវគេសម្លាប់ចោលទទេៗ ។ ត្រូវរកមុខអតីតអ្នករង្គការ ! ត្រូវរកមុខសមាជិកហ៊្វុលរ៉ូ !!! ឱពុទ្ធោអើយ ! បើខ្លួនឯងជាអតីតអ្នករង្គការនិងជាអនុប្រធានហ៊្វុលរ៉ូទៅហើយ តើអាចលាក់មុខជិតឬទេ ?

❑

ថ្ងៃទី១៨-៦-៨០ ម៉ោងប្រហែល៧រសៀល ស័ក្តិបួនយួនបណ្តើរគ្រូបង្រៀនជាតិខ្មែរក្រោមម្នាក់មកជួបយាយទៀង ។ មេបូដួយសួរបញ្ជាក់គាត់ថា តើគាត់ព្រមចូលធ្វើការឲ្យវាឬទេ ?

ពេលនោះយាយទៀងគ្រវីក្បាលឆ្លើយដោះសារតែដដែលថា ៖

- ចាំគាត់គិតសិន ។

បូដួយខំពន្យល់គាត់ថា ៖

- កិច្ចការទាំងនោះពុំចាំបាច់ចេះជ្រៅជ្រះទេ ។ ម៉ែចេះអានចេះនិយាយវៀត-ណាមដូចសព្វថ្ងៃនេះ គឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ជាពិសេសពួកកូនត្រូវការមនុស្សដូចម៉ែនេះ គឺជាមនុស្សថ្មីមិនដែលទាក់ទងធ្វើការជាមួយអ្នករង្គការជំនាន់មុន ។

កិច្ចការជជែកគ្នាជិតកន្លះម៉ោង ទីបំផុតយាយទៀងប្រថុយសួរថា ៖

- បើសិនជាអ្នករង្គការសព្វថ្ងៃជាអតីតអ្នករង្គការជំនាន់មុនៗ តើម៉េចទៅ ? ។

ពេលនោះបូដួយធ្វើមុខមាំ សម្លឹងចំមុខយាយទៀង ព្រមទាំងឆ្លើយកំបុយកំបុយថា ៖

- យើងត្រូវការមនុស្សថ្មីដូចម៉ែអីញ្ចឹង ! ។

ស័ក្តិប្អូនយួននេះបង្ហាឥរិយាបថមិនពេញចិត្តនូវសំនួរនេះ វាក៏លាយាយទៀងចេញទៅភ្លាម ។ ស្រាប់តែវាជួបស័ក្តិបីទិញកំពុងដើរពិនិត្យសង្កេតតាមភូមិស្ថិតនៅក្រោយវត្តរំដួល ។ វាក៏ប្រាប់ស័ក្តិបីទិញថា ៖

- គួរតាមដានអង្កេតពិនិត្យយាយទៀងឲ្យមែនទែន យាយនេះមិនមែនជាមនុស្សធម្មតាទេ ។ យើងហៅឲ្យគាត់ចូលមកជួយធ្វើការឲ្យយើងយ៉ាងស្រួល គាត់ឆ្លើយដោះសារមិនចេះចប់ ។ ពីរនាក់ម៉ែកូនក្រហាម ដាំជីរស្លឹកគ្រៃម្ទេសលក់ចិញ្ចឹមជីវិត សមណាក់នៅក្នុងបន្ទប់បង្គន់ ដេកផ្ទាល់ដី ។ រាល់ៗយប់អាចោរចូលមកប្លន់ធ្វើបាបសឹងគ្មានពេលដេកសែនវេទនា ។ ហេតុអ្វីក៏គាត់មិនព្រមទទួលសំណើរបស់យើង ? ។

ស័ក្តិប្អូនយួននេះនិយាយដល់ត្រឹមហ្នឹង ទើបនឹកឃើញថាមានគ្រូបង្រៀនម្នាក់ឈរក្រោយខ្នង ។ វាក៏ឱនខ្សិបស័ក្តិបីទិញមួយសន្ទុះធំ ទើបលាបែកគ្នាទៅ ។ វាក៏បណ្តើរគ្រូបង្រៀនទៅមើលស្ថានភាពភូមិខាងក្រោយមន្ទីរពេទ្យធំបាត់ដំបង ។

លុះទៅដល់មុខមន្ទីរពេទ្យ លោកគ្រូបង្រៀនធ្វើកលសុំលាបែកចេញពីស័ក្តិប្អូនយួននេះ ដោយកុហកថា គាត់ចូលមន្ទីរពេទ្យរកសុំថ្នាំឲ្យកូនឈឺគ្រុន ។

ការពិតលោកគ្រូដ៏សប្បុរសនេះគាត់ចង់នាំដំណឹងអកុសលអម្បាញ់មិញទៅប្រាប់យាយទៀង ។ លោកគ្រូក៏ចូលទៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យ រួចដើររហូតទៅកាន់របងខាងក្រោយជិតមន្ទីរសំរាលកូន រួចឆ្លងរបងមន្ទីរពេទ្យត្រឡប់ទៅកាន់កូនខ្ទមយាយទៀងវិញ ។

លុះប្រាប់រឿងរ៉ាវសព្វគ្រប់ លោកគ្រូក៏សុំលាយាយទៀងភ្លាម ។

❑ ❑

❑

ថ្ងៃដដែលម៉ោង៦ល្ងាច ស័ក្តិបីទិញមកជួបយាយទៀង ។ វាដើមមកអង្អែលខ្នង ព្រមទាំងនិយាយយ៉ាងទន់ភ្លន់ថា ៖

- ម៉ែអាហ៎ ! ថ្ងៃ១៦-៦-៨០ ម៉ោង៩ព្រឹកខ្ញុំមកនាំម៉ែទៅជួបស័ក្តិប្អូន ព្រមទាំងនសម៉ែទៅមើលផ្ទះមួយខ្នង ដែលបងជួយរៀបចំជូនម៉ែសំណាក់នៅ ។

ថ្ងៃដដែលម៉ោង៨យប់ មានអាចោរយ៉ាងកំណាចមួយក្រុម មានគ្នាយ៉ាងច្រើនកាន់កាំភ្លើងគ្រប់ដៃ មកព័ទ្ធបន្ទប់បង្គន់ដែលយាយទៀងតែងតែនាំកូនស្រីលបលូនជ្រកប្អូនដេកជាង១១ខែមកហើយ គ្មាននរណាដឹងទេ ។ ចោរចាប់ផ្តើមស្រែកកំញើញសម្លុតយាយទៀងឲ្យនាំកូនស្រីចេញមកជួបក្រុមវា ។ សម្លេងស្រែកសម្លុ

តនៃក្រុមចោរ និងពាក្យសុំអង្វររបស់យាយទៀងលាន់រំពងជាងពីរម៉ោង ដូចសង្គ្រាមតូចមួយ ញ៉ាំងឲ្យប្រជាជនខ្មែរនៅជុំវិញនោះភ័យតក់ស្លុត នាំកូនចៅរត់ចេញចុះពួនក្នុងស្នាមភ្លោះគ្រប់ៗគ្នា ។

ពេលនោះយាយទៀងអស់សង្ឃឹម គាត់ក៏ថ្ងូរប្រកាសអំពាវនាវដល់ទេវតាថា ៖

- ឱទេវតាអើយ ! មានតែលោកទេមានព្រះនេត្រទិព្វ មានត្រចៀកទិព្វ មានតែលោកទេជាសាក្សី ខ្ញុំគ្មានបំណងរត់ចោលមាតុភូមិទី២នេះទេ ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំអស់សង្ឃឹម អស់រំពឹងហើយ... ដូច្នេះស្អែកៗនេះ ប្រទេសកម្ពុជាត្រូវតែបាត់ប្រជាជនដ៏ស្លូតត្រង់ពីរនាក់ទៀត ។

ហេតុម៉េចយាយទៀងថ្ងូរយ៉ាងនេះ ?

ព្រោះគាត់ស្គាល់សម្លេងដែលសម្លុតនោះថាជាសម្លេងរបស់មេចោរឈ្មោះឡុង-ញ៉ិន ដែលធ្វើការជាមួយបូជួយ ។ ពេលថ្ងៃវាដើរជាមួយយួនបើកអង្គប្រជុំ ឡើងវេទិកាប្រកាសអង្វរប្រជាជនខ្មែរកុំឲ្យរត់ចោលទឹកដី ប្រកាសធានាថា ក្រុមវានិងបូជួយស្ម័គ្រចិត្តជួយការពាររកសន្តិសុខឲ្យរាស្ត្រខ្មែរ ។

អស្ចារ្យ ! យប់នេះឡុង-ញ៉ិនជាមេចោរ !!!

បណ្តាលមកពីភ័យតក់ស្លុតខ្លាំងពេក យាយទៀងក៏ដួលសន្លប់បាត់ស្មារតីដេកស្តូកស្តឹងទៅ ។

ចំណែកអង្គរា នាងភ័យតក់ស្លុតខ្លាំងពេករកពាក្យនិយាយទៅកាន់ក្រុមចោរគ្មាន នាងយំហើយយំទៀត ។

ក្រុមចោរធ្វើអ្វីមិនកើត អាមេចោរឈ្មោះឡុង-ញ៉ិនក៏ស្រែកព្រមានអង្គរាថា នែនាង ! យើងថយទៅវិញ ប៉ុន្តែថ្ងៃស្អែកនេះម៉ោង៩ព្រឹក ខ្ញុំមកជួបម្តាយរបស់នាង ចូលនាងប្រាប់គាត់ឲ្យនៅរង់ចាំខ្ញុំណា៎ ។

ថ្ងៃទី១៥-៦-៨០ ម៉ោងប្រហែល៩ ឮសម្លេងម៉ូតូខាងកើតកូនខ្ទម យាយទៀងក្រឡេកភ្នែកសម្លឹងឃើញមេចោរឡុង-ញ៉ិននិងស័ក្តិពីរយួនម្នាក់ លោតចុះពីម៉ូតូពណ៌ក្រហម ។ ទាំងពីរនាក់បណ្តើរគ្នាចូលមកកាន់កូនខ្ទមរបស់យាយទៀង ។ វាសើចស្ញេញស្ញាញ មានឥរិយាបថរឹងឆ្អឹត របៀបអៀនខ្មាស់ ។ ឡុង-ញ៉ិនសួរយាយទៀងថា ៖

- មីងចេះភាសាយួនទេ ? ។

- អត់ចេះទេ ! ។

ឡុង-ញ៉ិនចាប់ផ្តើមនិយាយលួងលោមយ៉ាងទន់ភ្លន់ផ្អែមល្ហែមថា ៖

- សូមមីងកុំរត់ទៅណា ខ្ញុំនិងមិត្តខ្ញុំនេះសុំធានាឈប់ឲ្យគេមកធ្វើបាបមីងទៀតហើយ ។ តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ មីងទុកចិត្តពួកខ្ញុំចុះ ។ ខ្ញុំស្រណោះនិងខ្មាស់នូវពាក្យ

ជំរុញថ្ងូររបស់មីងពីយប់មិញជាក្រៃលែង ។

វាខំនិយាយហើយនិយាយទៀត ធ្វើឲ្យមីងទុកចិត្ត និងដើម្បីលប់លាងនូវអំពើថោកទាបពីយប់មិញ ។

ចំណែកយាយទៀងអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ផ្ទាល់ដី ភ្នែកលួចសម្លឹងជនឃោរឃៅ នឹកអស់សង្ឃឹម ។ គួរចម្លែកអស្ចារ្យ ពេលថ្ងៃដើរព្រោកប្រាជ្ញ ឃោសនាអួតថាក្រុមខ្លួនជាអ្នកការពារសន្តិសុខឲ្យរាស្ត្រខ្មែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យប់មកដល់ប្រែក្រឡៃខ្លួនទៅជាចោរ ដើរប្លន់បាញ់សម្លាប់ និងចាប់កូនក្រមុំយកទៅរំលោភយ៉ាងព្រៃផ្សៃ ។ ពេលនោះយាយទៀងគាំងចំពងក គ្មានចម្លើយគ្មានសំនួរ គាត់អង្គុយធ្មឹងដូចមនុស្សគ ស្រាលខ្លួនដូចសំឡី ឈប់ដឹងខ្លួនគាត់ជាអ្វីទៅហើយ ។ គាត់នឹកក្នុងចិត្តថា ឱ ! ពួកឯងប្រើសំដីទន់ភ្លន់ល្អ បោកអញទេតើ ! ។

ពេលនោះស្រាប់តែឃើញ កូនស្រីពៅរបស់គាត់បណ្តើរស្រីម្នាក់អាយុប្រហែល៣៧ឆ្នាំ ឈ្មោះអារឿត ចូលមកជួបយាយទៀង ។ លុះមានមនុស្សថ្មីចូលមកដល់ មេចោរឈ្មោះឡុង-ញ៉ានក៏ចាប់ដៃមេប្លុងដួយបណ្តើរគ្នាទៅលើងម៉ូតូបរចេញទៅ...

លុះក្រុមចោរចេញផុត ទើបអារឿតលោតមកឱបយាយទៀង រួចហុចសំបុត្រមួយជូនគាត់ ព្រមទាំងនិយាយថា ៖

- បង ! នេះសំបុត្ររបស់ ជើនសា ខ្ញុំបានទទួលពីព្រំដែនខ្មែរ-ថៃជាយូរហើយ ! ខ្ញុំស៊ើបសួររកបងយូរហើយ ! ខ្ញុំមិនស្មានថាបងនៅរស់ទេ ! ។

យាយទៀងទទួលបានសំបុត្ររបស់កូនប្រុសទី៣ដោយថៃជន្យ ។ គាត់មានការរំភើបជាយ៉ាងខ្លាំង ញ័រដៃទទ្រើក ព្រោះជើនសាបាត់ខ្លួនតាំងពីខែកក្កដាឆ្នាំ១៩-៧៧ នៅពេលដែលអង្គការយកខ្លួនគាត់ទៅឃុំឃាំងដាក់ក្នុងគុកស្រីមេម៉ាយព្រៃតាបែន គាត់ទទួលដំណឹងថា ជើនសាត្រូវតំណាងរបស់អង្គការបាញ់សម្លាប់នៅខាងត្បូងភូមិកង្កូត ។ គាត់ស្មានតែស្លាប់ទៅហើយ បាត់ដំណឹងក្នុងរយៈ៣ឆ្នាំ ។ អស្ចារ្យណាស់ថ្ងៃនេះ គាត់បានទទួលសំបុត្ររបស់កូនប្រុសដ៏កំសត់ ដាក់អស័យដ្ឋាននៅប្រទេសបារាំង ។ យាយទៀងអានសំបុត្របណ្តើរ គាត់យំបណ្តើរ ដោយរំភើបចិត្តត្រេកអរយ៉ាងហួសហេតុ ។

អានសំបុត្រចប់ យាយទៀងលោតទៅឱបអារឿត ព្រមទាំងថ្លែងសេចក្តីអរគុណ ។ រួចគាត់លើកដៃសំពះព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ព្រះឥន្ទ ព្រះព្រហ្ម និងទេវតាផងទាំងពួង ព្រមទាំងថ្លែងថា ៖

- ឱលោកអើយ ! លោកបង្កើតមនុស្សលោក លោកមិនលះបង់ចោលមនុស្សដែលប្រព្រិត្តនូវអំពើល្អឡើយ ។ ខ្ញុំព្រះករុណាកំពុងដើរមកដល់ច្រកទ័ល គឺយួនហាណូយនិងក្រុមខ្មែរជាអាយ៉ងរបស់វារុញច្រានខ្ញុំ ខ្ញុំត្រូវតែរត់ចោលស្រុក ។

អារឿតអើយ ! ខ្ញុំគ្មានបំណងរត់ចោលមាតុភូមិទី២នេះទាល់តែសោះ ។ តែឥឡូវនេះដើម្បីជីវិតរបស់ខ្ញុំ និងជាពិសេសដើម្បីអនាគតរបស់អង្គារា ខ្ញុំត្រូវតែទៅតាមជើនសា ជាដាច់ខាត ។

ស្តាយអើយសែនស្តាយ ទឹកដីព្រៃព្រឹក្សាកម្ពុជា !

ពេលនោះស្រាប់តែឃើញអ្នកគ្រូ សូផាន ចូលមក, មានបុកពារសប្បាយប្លែកដើម្បីបបួលយាយទៀងចាកចោលស្រុកខ្មែរ ។ អ្នកគ្រូអះអាងថា សូមកុំព្រួយបារម្ភអី ព្រោះគាត់មានបងថ្លៃប្រុសម្នាក់ ជាវេជ្ជបណ្ឌិតរស់នៅសព្វថ្ងៃឯប្រទេសបែលហ្ស៊ិក ជាមួយគ្រួសារ ។ គាត់ជួយយុវជនពីរនាក់ជាជនភៀសខ្លួននៅជំរំខាវអ៊ីដាងឲ្យចូលមកទទួលខ្ញុំនិងកូនបីនាក់ នាំចេញទៅកាន់ខាវអ៊ីដាង នៅព្រឹកស្អែកនេះ ។ ដូច្នេះខ្ញុំមកបបួលបងទៅជាមួយ ។

យាយទៀងត្រេកអរជាអតិបរិមា ឧបមាដូចជាគាត់កំពុងដើររកអុសស្រាប់តែប្រទះឃើញឈើងាប់ ។ គាត់សំរេចចិត្តភ្លាមថា ត្រូវតែចាកចោលមាតុភូមិកម្ពុជា ទុកឲ្យយួនហាណូយមួយគ្រាសិនចុះ ។

❑ ❑

❑